

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 650

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 august 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE SENATULUI	
14.	— Decizie pentru modificarea și completarea anexei la Decizia președintelui Senatului nr. 10/2026 privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară	2
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 806 din 16 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1 ¹)-(1 ³), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3 ¹) și ale art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său	3–4
	Decizia nr. 60 din 22 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	5–8

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****DECIZIE****pentru modificarea și completarea anexei
la Decizia președintelui Senatului nr. 10/2026
privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 84 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

președintele Senatului decide:

Articol unic. — Anexa la Decizia președintelui Senatului nr. 10/2026 privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 30 iulie 2026, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul I, după punctul 6 se introduce un nou punct, punctul 7, cu următorul cuprins:

„7. Propunere legislativă pentru ratificarea Acordului de împrumut (Primul împrumut pentru politici de dezvoltare în domeniul fiscal și creștere economică) dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 16 aprilie 2026 (PI-x nr. 531/2026)”.

2. La punctul II, proiectul programului de lucru pentru ziua de joi, 6 august 2026, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Joi, 6 august 2026

Lucrări în comisiile permanente
(la sediul Senatului și online)
— întocmirea avizelor și rapoartelor asupra
inițiativelor legislative; documentarea și
soluționarea unor probleme repartizate
comisiilor

ora 10:00 — până la
epuizarea ordinii de zi

Lucrări în plenul Senatului
(la sediul Senatului și online)
— dezbateră inițiativelor legislative înscrise
în ordinea de zi
— vot final”.

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA ABRUDEAN

București, 5 august 2026.

Nr. 14.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 806

din 16 decembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1¹)-(1³), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹) și ale art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia-Eleonora Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a articolului unic pct. 2-6 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 31.177/245/2020 al Judecătoriei Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.947D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv celor reținute în deciziile nr. 752 din 14 decembrie 2023 și nr. 271 din 29 mai 2025.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 31.177/245/2020, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a articolului unic pct. 2-6 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect o contestație la notificarea de dare în plată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată, în esență, că legea criticată este neconstituțională pentru că a fost adoptată în lipsa unor studii de impact și fără să fi fost solicitat avizul Băncii Naționale a României, ceea ce încalcă art. 3 alin. (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Lipsa de previzibilitate a normelor ce reglementează prezumțiile de impreviziune duce la încălcarea principiului securității juridice. Referitor la prevederile art. 4 alin. (1¹)-(1³) din Legea nr. 77/2016 prin raportare la art. 44 și 53 din Constituție, la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție, precum și la art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, se arată că procentul de 52,6% nu se încadrează în sfera impreviziunii, ci reprezintă o

ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al creditorului. O asemenea soluție legislativă nu duce la o reechilibrare contractuală, ci la mutarea riscului inerent în sarcina exclusivă a creditorului, ipoteză care se constituie într-o încălcare a dreptului de proprietate. Presumția criticată nu răspunde nici exigențelor stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019, ce țin de problema persistenței „în timp a riscului valutar în sensul caracterului său constant, continuu, ireversibil”. Menținerea pragului valoric în discuție pentru ultimele 6 luni anterioare transmiterii notificării de dare în plată, în condițiile unor contracte de credit încheiate pe o durată de 25-30 de ani, nu poate fi considerat că ar răspunde condițiilor persistenței, continuității și ireversibilității.

6. Procentul de 50% prevăzut de art. 4 alin. (1¹) lit. b) din Legea nr. 77/2016, introdus prin Legea nr. 52/2020, este stabilit în mod arbitrar, fără o evaluare temeinică în care să se țină cont de perioada lungă pentru care se încheie contractele, ceea ce aduce atingere dreptului de proprietate al creditorului. Termenul de 6 luni în care fluctuația trebuie să se mențină nu îndeplinește exigențele de consistență, continuitate și persistență, evidențiate anterior în Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019.

7. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 77/2016 prin raportare la art. 16, 53, 57, 135 și art. 147 alin. (4) din Constituție, se arată că textul criticat instituie prezumții absolute în favoarea consumatorilor, fără posibilitatea găsirii punctului de echilibru contractual. În aceste condiții, excluderea controlului judecătoresc al contractului prin introducerea unor prezumții absolute de impreviziune apare în mod evident ca o măsură disproporționată care aduce atingere, în mod nejustificat, dreptului de proprietate și dreptului de acces la o instanță. Impreviziunea nu presupune mutarea riscurilor către creditor, ci găsirea punctului de echilibru, aspect care nu se regăsește în reglementare. Creditorul, parte a contractului, este plasat într-o situație de inegalitate, fiind obligat la preluarea unui bun în contul unei creanțe superioare. Impunerea unei prezumții automate raportate strict la un prag valoric, cu ignorarea restului circumstanțelor contractuale și factuale de după încheierea contractelor, se constituie și într-o ipoteză de restrângere a drepturilor creditorilor. Se aduce atingere și art. 135 din Constituție în condițiile în care o instituție de credit este obligată să devină gestionar și vânzător de imobile. Imixtiunea în dreptul de creanță încă din momentul simplei transmiteri a unei notificări și suspendarea automată prin lege a obligațiilor debitorului și a restului consecințelor neîndeplinirii obligațiilor sale (inclusiv neînscrisura în Biroul de credit) reprezintă o ipoteză de încălcare a dreptului de proprietate al creditorului care nu respectă testul proporționalității și o încălcare a egalității în fața legii.

8. Judecătoria Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată deoarece textele de lege criticate aduc atingere dreptului de proprietate al creditorilor.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este reținut în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile articolului unic pct. 2-6 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020, precum și Legea nr. 52/2020 în ansamblul său. Având în vedere art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 4 alin. (11)-(13), (3) și (4) (condițiile imprevizunii și prioritatea echilibrării contractului de credit), ale art. 5 alin. (3) și (3¹) (termenele de convocare la notarul public și suspendarea plăților către creditor fără consecința înscrierii în Biroul de credit, precum și suspendarea oricăror proceduri judiciare sau extrajudiciare) și ale art. 7 alin. (4) (suspendarea plăților către creditor și suspendarea oricăror proceduri judiciare sau extrajudiciare până la soluționarea definitivă a contestației) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, cu modificările și completările ulterioare, precum și Legea nr. 52/2020, în ansamblul său.

13. În opinia autoarei excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind principiile statului de drept, legalității, calității legii și securității juridice, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 135 — *Economia* și în art. 147 alin. (4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale. Totodată, în temeiul art. 11 și al art. 20 alin. (1) din Constituție, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că una dintre condițiile cumulative ale stingerii creanței izvorâte dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată este cea prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, respectiv cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, să nu fi depășit echivalentul în lei al sumei de 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit.

15. Curtea observă, din examinarea actelor existente la dosarul cauzei, că suma împrumutată depășește echivalentul în lei a 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit. Referitor la această situație, prin Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 13 aprilie 2018, paragraful 14, Curtea a reținut că acei consumatori care au împrumutat sume al căror cuantum, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei a 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit, se pot prevala de remediile judiciare instituite de legea specială, respectiv Legea nr. 77/2016. În schimb, acele persoane care au împrumutat sume al căror cuantum, la momentul acordării, depășește echivalentul în lei a 250.000 euro se pot prevala de remediile judiciare instituite de dreptul comun, respectiv prevederile art. 969 și 970 din Codul civil din 1864 ori, după caz, cele ale art. 1.271 din actualul Cod civil.

16. Raportând aceste aspecte la condiția de admisibilitate referitoare la legătura cu soluționarea cauzei, Curtea reține că aceasta „presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 376 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 7 august 2015, paragraful 26, sau Decizia nr. 108 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 8 iunie 2017, paragraful 20). Prin urmare, întrucât Legea nr. 77/2016 nu este aplicabilă litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, deoarece nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (11)-(13), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹) și ale art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 31.177/245/2020 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 60

din 22 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Cristian-Nicolae Sima	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Gheorghe Matei în Dosarul nr. 4.295/109/2020 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.145D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face trimitere la considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 456 din 15 octombrie 2024, prin care s-a reținut că un stat democratic are dreptul să impună ca funcționarii acestuia să fie loiali principiilor constituționale care stau la baza sa, iar legiuitorul poate impune condiții specifice pentru ocuparea anumitor funcții în stat. De asemenea, prin soluțiile legislative adoptate nu se îngrădește dreptul persoanei de a se adresa instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.295/109/2020, **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru**

modificarea și completarea altor acte normative. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gheorghe Matei într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ publicat de Agenția Națională de Integritate pe propria pagină de internet, denumit „interdicție 3 ani de la încetarea mandatului 2016-2020”, care îl viza pe autorul excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 nu îndeplinesc condițiile de calitate a legii care decurg din respectarea principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu precizează cu suficientă claritate care sunt întinderea și modalitatea exercitării puterii de apreciere a autorităților în aplicarea sancțiunii în funcție de scopul urmărit, de proporționalitatea răspunderii, de gradualitatea sancțiunii în funcție de modalitatea de săvârșire a faptei și de urmările acesteia. De asemenea, nu este clar cine aplică sancțiunea, în ce condiții și termene și unde se poate contesta aceasta. Totodată, dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 sunt imprecise întrucât nu stabilesc distinct atribuțiile specifice fiecărei autorități care monitorizează activitatea desfășurată de persoanele care ocupă diferite funcții.

6. Autorul consideră că, întrucât textul criticat nu este suficient de clar, destinatarii normei nu au cum să prevadă consecințele nerespectării legii, remediile și nici cum își pot exercita efectiv dreptul de acces liber la justiție pentru contestarea măsurilor luate în temeiul acesteia. În acest context, face trimitere la considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014 și Decizia nr. 449 din 16 iunie 2015.

7. De asemenea, susține că, întrucât sancțiunea decăderii din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică se aplică prin efectul legii, aceasta nu poate fi contestată în instanță. În plus, fapta nu este prescriptibilă, astfel că nu asigură o protecție împotriva arbitrarului. Pentru aceste considerente, apreciază că norma criticată este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

8. Totodată, autorul arată că raportul de evaluare emis de Autoritatea Națională de Integritate se referă la abateri disciplinare din mandatul de primar anterior, mandat care a încetat de drept, iar raportul de evaluare a devenit definitiv în mandatul ulterior. Prin urmare, dispozițiile criticate instituie o restrângere a dreptului de a ocupa funcții și demnități publice, inclusiv a dreptului de a fi ales.

9. Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de

neconstituționalitate este neîntemeiată, reținând că decăderea din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică pe o perioadă de 3 ani este reglementată în mod clar și precis de textul de lege criticat.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010: *„(2) Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnității publice respectivă sau a încetării de drept a mandatului.”*

14. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la calitatea legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum acestea se interpretează în temeiul art. 20 din Constituție și prin prisma exigențelor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 37 privind dreptul de a fi ales și art. 126 privind instanțele judecătorești. Având în vedere invocarea art. 5 privind dreptul la libertate și la siguranță și art. 7 privind principiul legalității pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține ca normă de referință și art. 23 din Constituție, astfel cum este interpretat, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor dispozițiilor convenționale antereferite. De asemenea, ținând seama de motivarea excepției, Curtea reține și invocarea, în susținerea a acesteia, a dispozițiilor art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție privind principiul

legalității, în componenta referitoare la calitatea legii, se observă, mai întâi, că, prin Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 30 iulie 2014, soluționând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 16 din Constituție, instanța de contencios constituțional a constatat că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale în măsura în care sintagma „aceeași funcție” se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1 din aceeași lege. Prin urmare, orice altă interpretare contrară este neconformă cu normele și principiile fundamentale. În acest sens, prin Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea Constituțională a reținut că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile. Având în vedere că instanța constituțională a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate identice sub aspectul obiectului, dar și al criticilor de neconstituționalitate, se tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale. Or, prezenta excepție de neconstituționalitate, deși se identifică prin același obiect [art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010], este distinctă sub aspectul criticilor de neconstituționalitate formulate, astfel încât Curtea urmează să examineze constituționalitatea acestor prevederi de lege.

16. Curtea observă că dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 stabilesc atât categoria persoanelor vizate [persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate] și conținutul sancțiunii (decăderea din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor legii), cât și durata aplicării sancțiunii (3 ani) și momentul de la care aceasta se aplică (de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului).

17. Curtea reține că prin Decizia nr. 456 din 15 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 24 februarie 2025, la paragraful 31, a făcut referire la Decizia nr. 69 din 9 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 15 noiembrie 2017. Astfel, referitor la soluția legislativă reglementată de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în esență, că decăderea persoanei al cărei mandat a încetat, ca urmare a încălcării normelor privind conflictul de interese sau incompatibilitatea, din dreptul de a mai ocupa anumite funcții pentru o perioadă de 3 ani reprezintă o sancțiune ce operează automat atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, fără să fie necesar un act de autoritate prin care să se constate intervenită decăderea. Instanța supremă a arătat că această interdicție afectează dreptul de a fi ales, dar restrângerea este limitată în timp și există o vădită legătură între fapta imputată și

sanctiune. Se menționează, în același sens, Hotărârea din 21 octombrie 2014, pronunțată în Cauza *Naidin împotriva României*, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o interdicție de ocupare a unei funcții publice aplicată în mod automat tuturor persoanelor cu privire la care s-a constatat că au avut calitatea de lucrători sau colaboratori ai fostei securități este conformă cu Convenția, inclusiv sub aspectul proporționalității (a se vedea paragrafele 51-56 din Decizia nr. 69 din 9 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

18. Curtea a observat, la paragraful 32 al Deciziei nr. 456 din 15 octombrie 2024, precitată, că atât Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența la care se face referire, confirmă practic caracterul *ope legis* al sancțiunii prevăzute de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 în sensul respectării principiului proporționalității. Relevante în acest sens sunt chiar considerentele expuse în paragraful 49 din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului mai sus menționată, în care se reamintește că, din principiu, statele au interesul legitim de a reglementa condițiile de angajare în serviciul public și că un stat democratic are dreptul să impună ca funcționarii acestuia să fie loiali principiilor constituționale care stau la baza sa.

19. Având în vedere considerentele reținute de Curtea Constituțională în decizia menționată mai sus, nu se poate reține că norma criticată nu precizează cu suficientă claritate care sunt întinderea și modalitatea exercitării puterii de apreciere a autorităților în aplicarea sancțiunii, de vreme ce aceasta devine incidentă automat, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

20. Prin urmare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție este neîntemeiată.

21. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 raportată la art. 21 din Constituție, astfel cum acestea se interpretează în temeiul art. 20 din Constituție și prin prisma exigențelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că, prin Decizia nr. 456 din 15 octombrie 2024, paragraful 33, a reținut că nici aceasta nu poate fi primită. Astfel, norma invocată din Constituție vizează dreptul oricărei persoane la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. De asemenea, potrivit art. 6 din Convenție, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Astfel, Curtea a observat că dispozițiile legale criticate nu îngăduiesc dreptul persoanelor interesate de a se adresa unei instanței judecătorești pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime. În plus, Curtea a reținut că art. 22 din Legea nr. 176/2010 consacră posibilitatea persoanei supuse evaluării de a se adresa instanței judecătorești cu o contestație împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate prin care s-a constatat încălcarea regimului juridic al conflictului de interese, ceea ce reprezintă o garanție a accesului liber la justiție. Totodată, partea interesată are deschisă posibilitatea să formuleze apărările necesare pentru valorificarea pretențiilor

sale, fiind asigurată respectarea exigențelor dreptului la un proces echitabil. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că nici critica dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 raportată la art. 126 din Constituție nu poate fi primită.

22. Prin urmare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, astfel cum acestea se interpretează în temeiul art. 20 din Constituție și prin prisma exigențelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și la dispozițiile art. 126 din Constituție este neîntemeiată.

23. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 raportată la art. 37 și 53 din Constituție, Curtea constată că a mai analizat dispozițiile criticate din perspectiva unor critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 285 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 iulie 2019, paragraful 43, Curtea a statuat că prevederile art. 25 din Legea nr. 176/2010 se integrează scopului legii, și anume asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale, și nu contravin normelor constituționale privind dreptul de a fi ales și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 481 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 4 februarie 2014, Decizia nr. 483 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 31 ianuarie 2014, și Decizia nr. 638 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Prin urmare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 prin raportare la dispozițiile art. 37 și ale 53 din Constituție este neîntemeiată.

25. Referitor la critica privind încălcarea, de către dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010, a dreptului la libertate și la siguranță și a principiului legalității pedepsei, Curtea reține că autorul excepției nu motivează în ce constă eventuala contrarietate dintre norma criticată și garanțiile privind libertatea individuală sau legalitatea incriminării. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții privind structura excepției de neconstituționalitate, lipsa motivării atrage inadmisibilitatea acesteia. Astfel, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă, ce va cuprinde trei elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non*

a existenței acesteia. De aceea, Curtea a constatat că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține, în mod rezonabil, existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente

menționate. Prin urmare, în lipsa prezentării argumentelor de neconstituționalitate, dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 nu pot fi analizate din perspectiva încălcării prevederilor art. 23 din Constituție, astfel cum se interpretează prin prisma exigențelor art. 5 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Matei în Dosarul nr. 4.295/109/2020 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cristian-Nicolae Sima

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

